Ч. 53. Второк 21 (8) марта 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К—·40
Поединоке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поединоке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи парляментарні. — Наради комісий. — Ческо-нїмецкі переговори. — Гостина нїмецкої цїсарскої пари у Відни. — Хіньско-росийский спір.

З Відня доносять, що в палаті послів видко зворот до ліпшого. Той зворот датує ся від конференциї проводирів більшости з п. президентом мінїстрів, яка — як звістно — відбула ся в пятницю. Бар. Бінерт виголосив промову, в котрій зазначив, що правительство не має наміру розвязувати палати послів, а противно хоче з нею дальше, як доси, працювати, а то над полагодженєм державних конечностий. Першою задачию єсть полагоджене буджетової провізориї на три місяцї. За той час могла би буджетова комісия спокійно покінчити свої працї над буджетовим предложенєм. Друга задача правительства то добуте призволеня на 75-міліонову позичку на видатки, ухвалені делеґацию. Проволїкане тої справи потягне за собою збільшенє коштів, бо теперішна пора найдогіднїйша для виданя ренти. Крім того треба перед сьвятами полагодити також континґент рекрута. Ті три справи виповнять парляментарний час працї в найблизшім часї.

Присутні заступники правительственних партий по переведеній дискусиї згодили ся на ту проґраму, а в той спосіб — як здаєть ся — криза минула.

„Neues Wiener Journal“ доносить, що Цїсар дуже живо цїкавить ся працями парляменту. До одного визначного парляментариста, котрий був у Цїсаря на авдиенциї, Цїсар сказав, що парлямент працює дуже поволи. Наради в комісиях надто подрібні, а крім того они ще повторяють ся ще в повній палаті. Було би пожаданим, щоби парлямент прискорив свою роботу та в полагодженю банкового предложеня і рекрута не лишив ся позаду угорского сойму.

Буджетова комісия радила в пятницю над буджетом мінїстерства краєвої оборони і приймила той буджет. В часї дискусиї забрав голос мінїстер краєвої оборони ґен. Ґеорґі і дякував за слова признаня, з яким стрітило ся єго мінїстерство, та заявив, що новий закон о надаваню місць підофіцирам є вже приготовлений. Проєкт того закона є вислідом однодушиих міжмінїстерияльних нарад. Відтак відповідав п. мінїстер на ріжні справи, піднесені в часї дискусиї і відповідаючи на слова пос. Шілїнґера в справі всесьвітного мира і розоружене, сказав, що досьвід взятий з історії учить, що на тревалий мир лиш то може числити, хто готов вести війну, коли то покаже ся конечним. Бесїдник вказав на Америку і Анґлїю, котрі видають великаньскі суми на будову кораблїв; вказав також на бесїду Рузвельта, виголошену в берлиньскім унїверситетї в р 1910 і на теперішну мобілїзацию оружних сил в Сполучених Державах.

П. Колїшер іменем Кола польского домагав ся, щоби дрібним хлїборобам признавано більше достав войскових та щоби жандармерия в Галичинї могла переписувати ся з цивільними властями в польскім язиці. — Відтак буджет мінїстерства оборони краєвої, як вже сказано, ухвалено.

Також і инші комісиї беруть ся до роботи. Так комісия санїтарна радила над проєктом закона про заразливі хороби. Перший уступ § 1 (хороби, про які треба доносити) принято по довшій дискусиї з тим доповненєм, що обовязкови доношеня підлягають також горячка породова і трахома; що до туберкульози і сифілїсу в інтернатах, вязницях, казармах, пансіонатах та що до сифілїсу у акушерок і мамок буде заведений умовний обовязок доношеня. Уступ другий з постановою, що шляхом розпоряджень може бути означене, що декотрі хороби в певнім часї підлягають обовязкови

---

4)

ІНДИЙСКА МАРКА.

Оповіданє з британскої Індиї — К. Кроме-Швінїнґа.

(Дальше).

Вже слїдуючий день приніс Реджінальдови вість, котра поки що надала єго гадкам зовсїм инший напрям. Комендант полку казав закликати єго до себе і подав єму до відомости, що він, Реджінальд, перенесений до Люкнова до штабу, відзначенє, яке на молодого капітана впало зовсїм несподївано та й зробило велику радість, бо той аванс зробив то, що він міг постійно знаходити ся близько улюбленої дївчини і входив в тїснї зносини з єї батьком шефом штабу в Люкнові. Він хотїв би — так додав Реджінальдів комендант— щоби молодий офіцир як найскорше замельдував ся в своїй новій команді. Він длятого увільняє єго ще нинї від проводу єго шкадрони, щоби мав час полагодити свої справи в Канпурі і міг в перших днях слїдуючого тиждня перенести ся до свого нового ґарнізону.

Єго войскова будучність представила ся єму тепер так знаменитою, що він забув на Ральфа і на всї тоті обави, які той викликав. Видів ся близьким цїли своїх найгорячійших бажань. Коли вибір полковника Гетворда впав на него, то видко, що він вже позискав собі єго признанє і симпатию. Полумінь щастя спалахкотїла в нїм і він взяв ся чим скорше робити приготовленя до зміни ґарнізону. Але пращальний пир, який для него устроїли єго товариші в недїлю, мусїв ще приймити і длятого аж в понедїлок вечером станув в Люкнові і поки що закватирував ся в тамошнім войсковім клюбі, щоби пізнїйше, коли вже буде мати спокій, оглянути ся за якимсь відповідним помешканєм.

Великий, дуже вигідно уладжений клюбовий будинок, котрого широку і просторну веранду осьвітляли ясно електричні лямпи, стояв зовсїм близько Імамбари старого мавзолея, котрого будинок обведений великими подвірями служив за арсенал. Попри него вела одна з тих нових широких улиць, котрими виходило ся простїсенько до форту, що панував над містом. Тут мешкали лиш Европейцї, по найбільшій части належачі до ґарнізону і їх родини. Серединою улицї ішла широка дорога для їзди верхом і на ній побачив тепер Реджінальд Вайне, що сїв собі був на плетенім кріслї на веранді, веселу громадку вертаючу зпоза міста.

Були то британьскі офіцири і дами, всї на конях, а за ними їхала цїла громада слуг, людий з походженя тубільців. Коші причіплені до сїдел сих послїдних, довгі вельони, що з дамских капелюхів звисали на плечі, дали Реджінальдови легко пізнати, що товариство їздило на прогульку в глубину краю, а веселий настрій у всїх був доказом, що всї вертали в як найбільшій згоді.

Перед верандою будинку офіцирского клюбу, в котрім було завсїгди кілька комнат для членів тогож клюбу на тимчасове помешканє, станула цїла тота громада; панове позіскакували з коний і помагали дамам злїзти, а відтак цїла тота громада балакаючи і сьміючись, пустилась по широких сходах веранди на гору, підчас коли туземцї держали конї. Річ була ясна, що хотїли тут погостити дами, заким би їх відвели до їх помешкань.

Капітан Вайне мимо волї встав із свого крісла, коли між дамами, що вже вийшли були на веранду, побачив панну Мод Гетфорд, котра ішла побіч майорової Мередіт. Він схопив ся так борзо з крісла, що то добачила майорова і звернула на него увагу своєї молодої товаришки. В любеньких чертах личка молодої дївчини пробивало ся якесь змішанє, коли побачила офіцира, о котрого переміщеню також вже була довідала ся, а то змішанє ще збільшило ся, коли Реджінальд не зважаючи на майорову приступив до неї.

— Якаж несподїванка для мене! — відозвав ся він. — Перша дама, яку наймолодший член ґарнізону в Люкнові по своїм приїздї бачить, то ви міс Гетфорд! А відтак додав так тихо, що лиш она могла чути: Я уважаю то за щасливий знак!

Отже можна вам поґратулювати, капітане? — сказала на то панна Мод, котра борзо опанувала своє змішанє і подала єму свою малу ручку, на котрій мала ще рукавичку, а Реджінальд притиснув єї борзо до своїх уст.

— Та й нам також! — вмішала ся тут панї Мередіт зі злобним усьміхом. — Люкнов став богатший о одного інтересного офіцира

донесеня про них, принято з тим додатком, що має наступити порозумінє з краєвими властями автономічними.

Принято також резолюцию з зазивом до правительства, щоби предложило проєкт закона в справі поборюваня сухіт і сифілїсу.

Декотрі комісиї таки не можуть зібрати ся задля браку комплету. Комісия податкова не могла ізза того розпочати своїх робіт. — Комісия войскова не могла покінчити нарад над законом про ветеранів. — В комісиї банковій не можна було перевести голосованя над § 1 закона банкового, бо не було певної більшости.

Нові переговори між Нїмцями і Чехами в Празї мали розпочати ся в часї великодних ферий. Тимчасом „Prager Tagblatt“ з певного жерела доносить, що наслїдком теперішного полїтичного положеня годі було би перед осінию розпочати ті переговори. Нема в сій хвили відповідного настрою до переговорів, а друга понука, яка так перла до переговорів, фінансова нужда краю, тепер не є така пекуча.

Передані правительством краєви засоби поправили так господарске положенє, що при великій ощадности можна буде видержати. А що найблизша фінансова реформа має підвисшити передавані з державних фондів краям засоби, а з підвисшеня особисто-доход. податку вплине для краю висша сума, отже край буде мати в найблизшім часї чим покривати свої запотребованя.

Korrespondenz Wilhelm доносить: Приїзд нїмецкої цїсарскої пари з двоїма дїтьми до Відня назначений на день 24 с. м. о годинї 11½ перед полуднем на дворецє північний. Є. В. Цїсар Франц Йосиф імовірно на тім двірци повитає гостий.

По кількамінутовім задержаню відбуде ся дальша подорож окружною зелїзницею до Пенцінґ, де двірский поїзд стане о годинї 11. Там повитають гостий Найд. Архикнязї і Архикняжни та достойники.

Відтак повозами удадуть ся гості до Шенбруна, де в замку відбуде ся снїданє, а вечером обід, а відтак торжественний вечер.

По вечері нїмецка цїсарска пара з полудневого двірця удасть ся в дальшу подорож до Венеции. Зі взгляду що відвідини мають бути довірочні і родинні нїмецкий цїсар з цїсаревою просили, аби в часї їх побуту у Відни не придїлювано їм почетної служби.

До Петерб. Аґенциї доносять з Токіо, то серед перебуваючих там хінських студентів панує велике розъяренє против Росиї. Студенти ті вдерли ся до палати хінської амбасади, аби запротестувати против визиваючого становища Росиї. Посол не приймив студентів, однако они не уступили, лише полишили ся цїлу ніч в палаті.

З Петербурга доносять: Хіньско-росийский спір можна уважати полагодженим, бо Хіна в дїйстности уступила, однако не прийде їй то легко. Доказом того послїдні телеґрами, після котрих в Пекинї члени найвисшої ради в часї дискусиї над росийскою нотою своїм народним звичаєм дерли на собі одїж. Підношено гадку, аби видати відозву до народу, взиваючу до ратованя вітчини.

Реґент заявив, що відкиненє росийскої ноти було би можливе лише тодї, коли би рада потвердила готовість Хіни до війни. Коли однак рада заявила, що хіньска держава не приспособлена до війни, реґент змілїв.

Новинки.

Львів, дня 20-го марта 1911

— **Іменованя і перенесеня.** Львівский висший суд краєвий переніс на власну просьбу старших официяліввканцелярийних: Самуіла Курцера з Бродів до Львова і Мойсея Цвілїнґа з Печенїжина до Золочева; іменував ведучих книги ґрунтові старших официяліввканцелярийних: Волод. Шетину для Львова, Михайла Дениса з Городка ягайл. для Львова і Як. Делявского для Стрия; старшими офицциялами канцелярийними официяліввв: Иос. Маєра з Бучача для Городка ягайл. і Айзик В. Брайта з Тернополя для Печенїжина.

— **Справи особисті.** Президент гал. Дирекциї почт і телеграфів, Ришард Вопатерні, повернув з подорожи інспекцийної і обняв урядованє. — Чутка мов би президент апеляциї львівскої др. Тхоржніцкі мав уступити зі своєї посади з причини якихсь непорозумінь з мінїстерством справедливости, єсть безосновна тим більше, що др. Тхоржніцкій аж з кінцем року кінчить 40 рік служби.

— **Видїл** „Руского Тов-а Педаґоґічного“ у Львові надїлив на засїданю дня 15 марта 1911 ювилейними стипендиями по 120 К річно з фонду ім. Романа Алексієвича радника ц. к. Суду отсих петентів: Паславску Софію уч. IV кл. народної школи в Перемишли, Ващукову Олену кандидатку II року прив. учит. семинариї Р. Т. П. у Львові, Соловія Матїя уч. II кл. ґімн. в Станиславові та Гусара Антонїя кандидата I року учит. семинариї в Сокали.

— **Зі Стрия** доносять: Стрийска українська громада уладжує заходом усїх місцевих укр. товариств ювилейний обхід 50-их роковин смерти Т. Шевченка в недїлю дня 26 марта с. р. В програму входять: сьвяточний похід депутаций, „Соколів“, „Січий“ і народу через місто, відтак популярна Академія в „Народнім Домі“ з викладами, промовами, привітами, хорами і декламациями, а вечером концерт і ілюмінация домів налїпками. Свою участь як промовцї приобіцяли: посол др. Льонгин Цегельский і п. Іван Труш. Хорами диригує о. Ост. Нижанковский.

— **Не так ждалось як склалось.** В пятницю пізно вечером дали знати на полїцию, що в шинку Фріда при ул. Сикстуській якийсь підозрілий гість сипле гроші жменями. Висланий зараз аґент не застав вже там гостя а слїди за ним завели аґента аж до Театральної каварнї, де він того гостя зараз арештував і привів на полїцию.

Тут подав арештований, що називає ся Еміль Зелїньский і єсть разом з братом властителем корінного склепу при ул. Кохановского ч. 17 а гроші дістав в спадщинї по батькови Теодорі, що мешкав в Кашляках. Коли однак не умів сказати, кілько має гроший, зроблено у него ревізию і знайдено по всїх кишенях банкноти і дрібні гроші на загальну суму 2.527 К срібний годинник, золотий ланцушок, 3 золоті перстенї, з тих один з брилянтом а наконець і поквітованя на закупно тих річий. Арештований остаточно признав ся, що знайдені при нїм гроші походять з крадежі, доконаної на шкоду п. Артура Ґольдгамера, властителя копалень нафтових замешкалого при улици Костюшка ч. 14, у котрого Зелїньский служив за льокая. Повідомлений о тім Ґольдгамер ствердив, що єму бракує 3000 кор. Зелїньский повандрував в наслїдок того до Іванової хати, а гроші поки що задержано в депозитї.

анґльо-індийскої армиї. А кількож зломаних серць лишили ви в Канпурі, капітане?

Реджінальд відчув, як рука Моди легенько задрожала і усунула ся з єго руки і на єго чолї проявила ся делїкатна черта невдоволеня з таких слів майорової. — Можете бути певні, панї Мередіт, — сказав він холодно — що коли я вибирав ся з Канпур, то не розставав ся там з ніякими дамами.

— Вам було пильно до тутешних! — Хотїли висказати, капітане! — Ай, якіж ви ґалянтні. Подякуйте єму за то, панно Мод, бо тота ґалянтерия відносить ся в першій лїнїї до вас. Та й зовсїм слушно робите, капітане. Бо моя люба Мод то дитя щастя, знаходить паперові скарби навіть в нужденнім індийскім бенґельо [1]

Реджінальд майже не чув вже єї слів, бо єго очи і єго гадки звернені були до Мод, котра тепер прилучила ся знов до товариства, котрому індийскі послугачі зачали подавати напитки. Але майорової не міг він так борзо позбути ся.

— На хвильочку, капітане! — сказала она і кивнула на него, щоби відступив ся трохи на бік з нею. — Мимо того, що ви такі холодні для мене, я таки інтересую ся вами особливо. А мусите знати, що від коли мама Моди померла, то я їй заступаю матір — розумієте? Коли ви кілька днїв тому назад па двірци в Канпурі обійшли ся зі мною як зі старим пудлом — прошу, не оправдуйте ся, бо так було поправдї — то я таки вже готова була стати вам ворогом. А то не добре мати в Люкнові паню Мередіт ворогом. Старайтесь радше позискати мою безкористовну дружбу, капітане. Могла би прийти хвиля, в котрій би она вам могла придати ся.

І з голосним сьміхом, мов би серед веселого жарту розійшла ся з офіцером побігла рухлива жінка назад до громадки дам, котрі в супроводї своїх товаришів вернули знов до коний.

На дармо старав ся Реджінальд підхопити бодай один погляд Моди. Зі спущеною головою не глянувши навіть анї разу на веранду, відїхала она разом з другими.

То не вадило зовсїм нїчого рожевим надїям Реджінальда, які єго опанували від хвилї, коли зійшов ся з улюбленою дівчиною. Він попав в щасливі мрії, з котрих проснув ся аж тодї, коли увійшло кількох офіцирів, що єго знали.

То, що він від них довідав ся, викликало в нїм цїле єго войскове заінтересованє. На афґаньскій границї прийшло було до нових кровавих стичок межи тамошними гірскими племенами а індийским войском, від котрих лише що перед кількома годинами наспіла була вість до Люкнова. Ґарнізони в Ауд ледви то дотикало, потрібну поміч войскову можна було висилати з Лягоре, але капітан Вайне слухав того всего з великим заінтересованєм, бо знав преці сторони коло Джерераду зі свого власного воєнного досьвіду. Літа, які він там перебув, окружений зі всїх боків небезпечностями війни з ворохобниками по ярах і дебрах, відповідали лїпше єго воляцкій натурі як одностайне житє в ґарнїзонї. Як би не то, що єго серце було звязане з сим місцем, то він був би сейчас зголосив ся добровільно до походу і був би просив, щоби єго вислати на границю.

На другий день рано ішов Реджінальд в повнім унїформі до командантури, щоби там замельдувати ся службово у полковника Гетфорда, теперішного єго безпосередного начальника.

Той приймив єго дуже прихильно. — Я вже давно мав на вас око, капітане, і сподїваю ся по вас богато і то не лиш в службових справах але й в товариских в Люкнові. Сподїваю ся, що будете милим гостем і в моїм домі, та й прошу вас зараз нинї на обід. Та й моя донька радо вас повитає.

— Я мав ту честь вже вчера вечером, пане полковнику — сказав на то Реджінальд і аж почервонїв ся з радости. — Та й охотно приймаю то запрошенє.

— От видите, який трус з неї! — відозвав ся на то полковник. — А моя Мод анї словечком не згадала менї о тій стрічи, за то не могла досить нарозповідати ся, що знайшла підчас вчерашної прогульки над рікою Ґумті. Але о тім нехай вам сама нинї розповість, бо я того всего лиш оттак одним ухом слухав. Отже о четвертій годинї, любий капітане, а прийдіть в добрім гуморі. То у мене при обідї завсїгди головна річ.

(Дальше буде).

[1] Bungalow — чит. „бенґельо“, від індийского „bangla“ = самотна бенґельска хата.

— Нове Товариство бурсове у Львові. Дня 27. лютого 1911 р. відбули ся перші загальні збори новозаснованого Товариства „Українсько-руска бурса ім. Митроп. ґр. Андрія Шептицкого у Львові“, яке поставило собі за ціль улекшувати образоване і прожиток у Львові молодіжи, що ходить до шкіл всяких катеґорий, вести єї в релігійно-моральнім щиро народнім дусі, вщіплювати їй любов до свого рідного та виховувано свому народови національно-сьвідомі і ідейні одиниці. Свою діяльність зачало Товариство збиранем фондів на купно реальности, в якій отворить бурсу для учеників головно з філії ц. к. академічної ґімназиї у Львові і призбирало за той короткий час доволі значну квоту.

Для учеників згаданого філіяльного заведеня удержувало доси Руске Товариство педаґоґічне філію бурси в найманій каменици при ул. Вірменьскій ч. 2. Але єствоване тої бурси не є обезпечене, бо она не має своєї реальности, а властитель вимовив льокаль з днем 1. лютого 1912 р. Нам Русинам годі буде винаймити дім, пригожий на поміщене сеї бурси, а Руске Товариство педаґоґічне мимо своєї запопадливої діяльности не в силі купити реальність на сю ціль і тому бурса мусіла би упасти. Щоби не допустити до єї розвязаня, — що вплинуло би від'ємно на виховане молодіжи в народнім дусі і обнизило би фреквенцию нашої молодіжи на філії — ширший кружок львівских Русинів, прихильників шкільної молодіжи, завязав се нове Товариство, яке буде у всім ділати згідно з Рус. Тов. педаґоґічним, перейме з него частину клопотів, зменшить єго фінансову відвічальність, та улекшить єму сплатити дотеперішні з'обовязаня грошеві, які має від часу будови великої Бурси ім. кард. С. Сембратовича.

До виділу Товариства увійшли пп. Каранович Йосиф, радник висшого Суду краєвого, голова; Громницкий Сидір, радник шкільний, заступник голови; о. Рудович Іван, катехит ц. к. женьск. семинариї учит., секретар; Гриців Никола, ревідент ц. к. Дирекциї скарбу, касиєр; Кульчицкий Семен, секретар Дирекциї скарбу; о. Туркевич Іван, катихит філії акад. ґімназиї; Мельник Микола, професор філії; Іжицкий Іван, офіциял судовий; Гоза Теодор, учитель філії; яко виділові а пп.: Стефанович Юліян, професор філії; о. Долиньский Едвін, катихит шкіл виділових; Форостина Евген, учитель філії яко заступники виділових. До контрольної комісиї вибрано пп.: др. Гвоздецкого Евгена, Рибачка Михайла і Пшепюрского Нестора.

Надіємось, що наш загал прихильно віднесе ся до нового Товариства і просимо всіх приятелів нашої молодіжи і людий дбалих о будучність нашого народу, вписувати ся в члени нашого Товариства.

Товариство складає ся з членів покровителів, основателів, звичайних і спомагаючих. Членом покровителем стає той, кому загальні збори на внесене виділу признають ту честь за надзвичайні заслуги для Товариства або значнійший даток грошевий, однак не менше як в сумі 1000 корон на раз. Члени покровителї не платить річних вкладок. Членом основателем стає той, що зложив 100 корон на річ Товариства. Членом звичайним той, хто по попереднім принятю виділом і заплаченем 1 К вписового платить річно 2 корони. Членом спомагаючим стає той, що жертвує Товариству одноразово що найменше 2 корони готівкою або відповідну скількість натураліи. Грошеві посилки на ціль нового Товариства просимо висилати на вкладкову книжочку Кредитового Товариства урядників і сьвященпків у Львові ч. 990 або на адресу Вп. п. радника шкільного Громницкого Сидора, директора філії у Львові, ул. Театральна ч. 22.

За виділ Тов. Українсько-руска бурса ім. митр. ґр. А. Шептицкого у Львові:

о. Іван Рудович, секретар. *Йосиф Каранович*, голова.

— Любовна траґедия. З Ожидова доносять про таку подію: В домі одного з сусідних професорів жила єго братаниця 17-літна, дуже хороша панна, в котрій залюбив ся лісничий з сусідства. Позаяк не було вигляду, щоби залюблена пара могла побрати ся, то обоє постановили відобрати собі рівночасно і о тій самій годині житє, кожде окремо в своїм помешканю. Умовили ся, що мають виконати свою постанову о 5 год. рано. Отже о назначеній годині панна застрілила ся а точно о тій самій порі і лісничий відобрав собі житє. Ся подія наробила великої сензациї в цілім місті.

— Добрі ворожки. По львівских передмістях увихають ся від якогось часу циганки, що ворожать забобонним людем і в той спосіб виманюють від них гроші, а коли удасть ся, то й крадуть, ба навіть просто обдирають людий. В пятницю перед полуднем зайшли такі дві ворожки до помешканя Розалиї Мисько при ул. сьв. Мартина ч. 7 а заставши саму єї матір, перешукали їй силоміць кишені та забрали полярес, в котрім було кілька корон.

— З салі судової. Перед судом присяжних у Львові вела ся в суботу розправа против Михайла Ґалонзки, канцеліста судового з Перемишля, обжалованого о спроневірене і надужитє власти урядової. Ґалонзка будучи управителем екзекуцийної канцеляриї, забрав для себе всілякі стягнені претенсиї, котрих сума дійшла до 10.000 кор.

Телеґрами.

Відень 20 марта. На загальних авдиенциях приняв Є. Вел. Цісар нині між иншими маршалка краєвого ґр. Станислава Баденія.

Прага 20 марта. Екзекутивний комітет молодочеської партиї відбув вчера повне засідане. Пп. Скарда і Крамарж здали справу з положеня політичного в соймі і парляменті. По відбутій дискусиї стверджено одноголосно, що становище ческих послів супротив правительства може бути лиш опозицийне.

Мармарош-Сигот 20 марта. В ночи з суботи на неділю дали ся почути тут і в комітаті чотири потрясеня землї. Шкід не було. В многих місцевостях люди пересиділи ніч під голим небом.

Петербург 20 марта. Перший департамент сенату займав ся рекурсом в справі незатвердженя статута Товариства „Украіньска Хата“ в Москві і прихилив ся до думки міністра справ внутрішних, що рух украіньский яко сепаратистичний піддержуваний єсть в Австриї, длятого також орік, що зареєстроване того Товариства булоби небезпечне для суспільного порядку і цілости російскої держави.

Оголошенє конкурсу.

В ціли обсадженя посади контрольора при Виділі повітовім в Бібрці розписує ся конкурс з терміном вношеня подань до 1 мая б. р.

Платня річна 22 0 К, додаток дрожизняний 200 К і право до побору чотирох пятьлїтий по 200 К.

УСЛІВЯ:

1) укінчені школи середні,
2) сьвідоцтво зложеного іспиту з рахунковости державної.
3) щонайменше трилїтна практика в ділї рахунковім Виділу повітового або Виділу краєвого.
4) знане язиків краєвих в слові і письмі.
5) непереступлений 40 рік житя.
6) сьвідоцтво лїкаря повітового, стверджаюче добрий стан здоровля.
7) Урегульовані стосунки материяльні.

Кожде з повисшого услівя, уважає ся за головне.

Посада наданою буде провізорично, по роцї наступити може стабілізация а тим самим запевнене емеритури.

З Виділу Ради повітової.

Бібрка дня 6 марта 1911.

Секретар: **Поляьо.** Презес: **Мицєльский.**

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди посіпішні виказані грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2·30, 8·55, 1·15, 1·30, 8·40, 7·27, 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2·15, 5·40, 10·30.
З Черновець: 12·30, 5·45*), 8·05, 10·21**, 2·05, 5·53, 6·35, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·18*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2·00, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9·44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38*).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·45, 3·55, 6·04, 8·25, 8·40, 2·45, 3·15, 6·55, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, 2·16, 8·10, 11·19, 11·32.
До Черновець: 2·50, 6·10, 9·10, 9·35, 2·23, 10·36, 2·52*), 5·59**).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35*).
*) До Рави рускої лиш в неділї
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, 2·31, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30
До Винник: 1·30, 10·30*).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·21, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: Адам Крехевецкий.

В друкарні В. Ловиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).